

διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων, οἷον λίθος, ἀνά-
λημμα, τοῖχος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.

* ἀποθετήρα ἢ, ἀμοθετήρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω.

Τόπος κατάλληλος, οἷον ὕψωμα γῆς, ὅπου ὁ φέρων
φορτίον ἀποθέτει αὐτὸ πρὸς ἀνακούφισιν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπόθεμα 2.

ἀποθετός ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾠθετή ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόθετος = ἀποθετιμμένος, ἀπερ-
σιμμένος.

Τὸ θηλ. ὡς οὖσ., γυνή ταπεινοῦ ἀναστήματος, σκωπτι-
κῶς: ᾠθετή λέμε νὰ κοντακιανῇ. Μωρ' ᾠθετή! (ὑβρις).
Συνών. κοντισσιούμπης.

ἀποθετούρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦρι.

Ἀποθετάρι 2, ὁ ἰδ.

ἀποθέτω Ἀντικύθ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΚΜπαστ.
Ἄλιευτ. 19 ἀποθέτω Χίος (Καρδάμ.) ἀποθέτου Θράκ.
(Αἰν.) κ. ἀ. ᾠθετόω Κρήτ. ᾠθετόω Μεγίστ. ἀποθένω
Ἡπ. Νίσυρ. Σύμ. ᾠθέν-νω Τῆλ. ἀποθένου Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ᾠθέν-νω Σύμ. ᾠθεύκω Κύπρ. ἀποθήκω Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.) ᾠθήκω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὀφ. Τραπ.)
ἀποθέκω Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀποθέκου Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀποθέκω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) ᾠθέκω Κάρπ. ᾠθέκω Ρόδ. (Κάστελλ.) ἀμπο-
θάω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποθοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀποθέ-
γου Λέσβ. ᾠθώκω Κάρπ. Ἀόρ. ἐμόθεκα Καρ. κ. ἀ.
ἀποθώκα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτίθημι. Οἱ τύπ. ἀποθήκω καὶ
ἀποθέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀπόθεκα, περὶ οὗ
ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,279. Οἱ τύπ. ἀποθέκω καὶ ἀπο-
θέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεξα ὡς καὶ ἔρριξα - ῥίχτω
καὶ ῥίχνω κττ. Ὁ τύπ. ἀποθένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθεσα
περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 12 ὡς καὶ ἔδεσα
- δένω κττ. Ὁ τύπ. ᾠθεύκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἐμόθεψα ὡς
καὶ ἔζεψα - ζεύκω. Ὁ τύπ. ἀποθοῦ καὶ ἀμποθάω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόθηκα - ἀμποθήκα ὡς καὶ βοήθησα
- βοήθω καὶ βοηθάω. Ὁ τύπ. ἀποθώκω ἴσως κατὰ
τὸ διώκω. Περί τῆς τροπῆς τοῦ π εἰς μ ὡς καὶ εἰς
τὸ ἀπαντέχω - μαντέχω, Πεντέλη - Μεντέλη κττ.
ἰδ. ΚDieterich Südl. Sporaden 62 καὶ ΧΠαντελίδ.
Φωνητ. 35 Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 367.
Ὁ τύπ. ἀποθέκω καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Θέτω τι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἢ ὅπως
δήποτε τοποθετῶ ὅ,τι βασιτάζω ἐνθ' ἄν.: Ἀπόθεσε τὸ καπ-
πότιο του 'ς τὴ γαρέγλα Α.Κρήτ. Ποῦ νὰ τ' ἀποθέκω; Χίος
Ἀπόθεσε τὸ ποτήρι ἀπάνω 'ς τὸ ράφι Κρήτ. Ποῦ ἀπόθεκες τὸ
πράμα; Ἡπ. Ἀπόθικι κάπου τὸ ρωί της αὐτόθ. Ἀπόθισι τοῦ
πιδὶ ἀπὰ σὶ μνὰ πέτρα Λέσβ. Ἐνοιξεν καὶ τοῖς ἀμουςκάλες
του κ' ἐμόθεκεν καὶ τοῖς ἄλλες πέτρες Καρ. Ἐμόθεκεν ὁ ἄντρας
τὸν πεθαμένον ἐκείδ' ἀχμαί 'ς τὸ δρόμο Σύμ. Ῥπῆ τον, ᾠ-
θέν-νει τον 'ς τὸν γίδιον τόπον ποῦ τὸν ἤνρεν αὐτόθ. Κάμνει
φροκαλιὰν καὶ τὴν ἀποθέτ-τει ἀπολίσ' ἀπὲ τὴν πόρταν Καρδάμ.
|| Ἄσμ.

Καὶ τὰ καλιγοπάπουσα 'ς τὴ σκάλα τ' ἀποθένω

Ἡπ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, πλάσσω Ρόδ.: Ἐπόθεξα τὰ
ψωμὰ Ρόδ. Συνών. πλάθω. 3) Κατακλίνω πρὸς ὕπνον,
βάλλω τινά, οἷον βρέφος, νὰ κοιμηθῇ Πόντ. (Οἶν.) Συνών.
κοιμίζω. 4) Ἀποθέτω τὸ φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσ-

σομαι τοῦ φόρτου πρὸς ἀνάπαυσιν, μετὰ τοῦ ἀντικειμένου
καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἀμεταβάτως Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Κινίδ.) Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. — ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.: Ἐβά-
ρυνε τ' ἀσκή, πάει νὰ τ' ἀποθέσῃ καὶ κείνο παίρνει κάτω
(κυλίνεται πρὸς τὰ κάτω) Κρήτ. ᾠθεσέ δο νὰ ξεκουραστῇς
κ' ὕστερα πάλι τὸ ξανασηκώνεις αὐτόθ. Ἐκακοβόθησες το
καὶ πρέπει πάλι νὰ τ' ἀποθέσῃς νὰ τὸ σάσης (ἐκακοβόθησες
= ἐφόρτωσες ἄσχημα) Ἀπύρανθ. Οἱ μπακκαλιάροι... ἀπο-
ζητᾶνε τὰ μέρη, ὅπου θ' ἀποθέσουνε τὴ γέννα ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.
Ἐκεῖ 'ς τὸν τράφο θ' ἀποθέξωμε. — Ἐὼ δὲν ἀποθέκω, σὰ
θές ἐὼν ν' ἀποθέξῃς, ἀπόθεξε αὐτόθ. Ἐλᾶτε ν' ἀποθέξωμε
Κινίδ. Ἐπῆεν κάμποση στράτα, ἐκουράστηκεν καὶ πόθεκε
Τῆλ. Ἐμόθεκα τρεῖς βολές ὥστα νὰ ῥτω Σύμ. || Ἄσμ.

Πρὶν ἀποθώκῃ τὸ σταμνὶ θενὰ τοῦ τὸ μηνύσῃ
Κάρπ. Συνών. ξεφορτώνομαι (ἰδ. ξεφορτώνω).
Πβ. ἀποζεύω 2. β) Συνεκδ. ἀποθέτω βάρος τι εἰς τινα,
φορτώνω Κρήτ.: Ὅλα τοῦ τὰ πόθεκε νὰ τὰ σηκώνῃ. Μὴν
τοῦ τὰ πόθεσῃς ὅλα, γιὰτ' εἶναι βαρὰ. 5) Μέσ. κάθημαι
(οἶονεὶ ἀποθέτω ἐμαυτὸν) Πελοπν. (Μάν.): Ἀποθέσου χάμου
- 'ς τὴν πέτρα - 'ς τὸ σκαμνὶ κττ. β) Στηρίζομαι, ἀκκουμῶ
Πελοπν. (Μάν.): Ἀπόθεσο κειδά. 6) Ἀμτβ. κατακλίνο-
μαι Κάρπ.: Ἄσμ.

Μ-μὲ τὸ σκυλλί ναι μπιστικὸ καὶ ἐν ἀποχωρίττει,
ποθώκει 'ς τὰ κοπράχερα, 'ς τὴν ἐσωκοιμητέα.

7) Τυλίσσω εἰς τὴν ἡλακάτην τὴν πρὸς νῆσιν κλωστι-
κὴν ὕλην Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὀφ. Τραπ.): Ἐποθήκα
μαλλὶν καὶ ἔκαμα Κρώμν. Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀποδίδω, ἐπιρρίπτω τι εἰς τινα, ἐπὶ
αἰτίας, εὐθύνης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀλλοὶ ἐφταίανε κ' ἐπο-
θέξαι μού το τὸ φταίξιμο ἐμένα. 2) Ὀνειδίζω, κακολογῶ
Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. Κάτ' ἡ πομπή 'ς τὴν δᾶβαν κὶ ἀπο-
θήκει τοὺς δᾶβάτας (δᾶβα = διάβασις, ὁδός). III) Ἀπο-
καθιστῶ, ὑπανδρεύω Πελοπν. (Μάν.): Καλὰ τὴν ἀπόθεσε.
Πβ. ἀποθώνω.

ἀποθέωμα τό, ἀμάρτ. ᾠθεώμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Τὸ νὰ ταλαιπωρήσῃ τίς τινα μέχρι θανάτου.

ἀποθεώνω ἀμάρτ. ᾠθεών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ὄν. Θεός. Πβ. μεταγν.
ἀποθεῶ.

1) Ταλαιπωρῶ τινα μέχρι θανάτου, φονεύω: Ἄν σὲ
πκιάσω, ἐν-νὰ σὲ ᾠθεώσω. Μὲ μιὰν τ-τοπ-πουξᾶν ἐπο-
θέσέν τον. || Ἄσμ.

Δὲν εἶμαι Χάρως νὰ βαρτῶ γιὰ νὰ τοὺς ᾠθεώσω,
μήτε Θεὸς τὸ στόμαν τους νὰ πῶ νὰ τὸ πονμώσω.

Μετοχ. ᾠθεωμένος = νεκρός. 2) Ἐπὶ ἀψύχων, κατα-
στρέφω. θραύω: Ἐπκίασεν τὴν κούπ-παν 'ς τὰ χέρκα της
τῶαί τὴν ἐποθέωσεν.

* ἀποθεωτής ὁ, θηλ. ᾠθώτρα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθεώνω.

Θηλ. ἡ οἶονεὶ μέχρι θανάτου ταλαιπωροῦσα, σκληρά:
Ἄσμ.

Ἄνοιξε, μωρὲ σκύλλου γιέ, σκύλλας ᾠθώτρας γέννα.

Συνών. τοῦ θηλ. ξεθεώτρα.

ἀποθηκάρει τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποθεκάρει Χίος
ἀποθοκάρει Κέρκ. (Ἀργυράδ.) ᾠθηκάρει Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀποθήκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι. Διὰ τὸ ᾠθηκάρει πβ. ἀποθηκεύω - ᾠθηκεύω.

1) Μέγα ξύλινον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον μεταγγίζεται
τὸ γλεῦκος προσωρινῶς Κέρκ. (Ἀργυράδ.) 2) Ἀποθε-
σιμαῖο 2, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω 'ς τὸ σπῆτι

μου ἓνα ἀποθηκάρι λάδι Μάν. || Φρ. Ἡρτ 'πηθοκάρι ἢ ἐγίνηκε 'πηθοκάρι (ἤλθε καὶ ἔμεινε πολὺ παρ' ἡμῖν ἢ μᾶς ἀπὸσχύλησε πολὺ) Κεφαλλ.

ἀποθηκαρίζω ἀμάρτ. ἀποθηκαρίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθηκάρι.

Ἀποσπῶ μεγάλα κομμάτια κρέατος ἀπὸ τὰ κόκκαλα (δηλὸν ὅτι πρὸς ταρίχευσιν καὶ ἀπόθεσιν εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον).

ἀποθηκάριος ὁ, λόγ. κοιν. 'πουτιχάρο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποθηκάριος.

1) Ἐπιστάτης ἀποθήκης ιδιωτικῆς ἢ δημοσίας λόγ. κοιν.

2) Ἐμπορος, ιδιοκτῆτης ἐμπορικοῦ καταστήματος Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀποθήκεμα τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθήκεύω.

Ἡ ἐν ἀποθήκῃ ἐναπόθεσις, ἀποθήκευσις: Ἀποθήκεμα καπνοῦ - σύκων - σταφίδος κττ.

ἀποθήκεμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθήκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω.

1) Ἡ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἡλακάτης προσαρμογὴ τῆς πρὸς νῆσιν κλωστικῆς ὕλης. Συνών. ἀποθήξιμον.

2) Κατάκλισις πρὸς ὕπνον.

ἀποθηκεύω λόγ. κοιν. ἀποθηκεύω πολλαχ. 'ποθηκεύω Κῶς Σέριφ. κ. ἄ. 'πηθοκεύω Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθήκη. Ὁ τύπ. 'πηθοκεύω κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν φωνηέντων τῶν δύο ἐν ἀρχῇ συλλαβῶν ὡς καὶ ὄνειρο - εἴνορο. Πβ. καὶ ἀποθηκάρι.

Ἀποθέτω εἰς τὴν ἀποθήκην ἔνθ' ἄν.: Τὸ 'ποθηκεύει τὸ κριθάρι ὁ μελίτακας (μύρμηξ) Σέριφ. Ἐπηθόκευα τ' ἄγγεια Σουδεν. Τά 'χει τὰ καπνὰ ἀποθηκεμένα 'ς τὸ δεῖνα μέρος κοιν. Συνών. ἀποθηκιάζω.

ἀποθήκη ἡ, λόγ. κοιν. ὑποθήκη Σέριφ. ὑποθήκη Μύκ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποθήκη. Ὁ τύπ. ὑποθήκη κατ' ὑποκατάστασιν καὶ παρεκδοχὴν τοῦ λογ. ὑποθήκη.

1) Οἰκοδόμημα πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ φύλαξιν ἐμπορευμάτων: Ἀποθήκη ἀλατινοῦ - καπνοῦ - σύκων κττ. Ἀπὸ τὴν μανία τῶν γραμμῶν κλέβγα δοῖς ὑποθήκες τοῦ Γρόμα Σέριφ. Εἴκοσι βούγα θὰ βάλω 'ς τὸ φοῦρο τοαὶ θὰ 'σ' τὰ βάλω σὲ μὴν ὑποθήκη Μύκ. || Φρ. Κάνω ἀποθήκη (συσσωρεύω, ἐναποθηκεύω) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τῆς καὶ τοῦ τὰ πῆγανε, τὰ 'καμεν ἀποθήκη.

Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 6,97,5 «φρούριον ὑποδόμησαν ὅπως εἶη αὐτοῖς . . . τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς χρήμασιν ἀποθήκη». 2) Καθόλου, πᾶς ἰδιαίτερος τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν ποσότητος πραγμάτων κοιν.: Ἡ ἀποθήκη τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ μαγαζιοῦ κττ. κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτ. Λυκούργ. 9 «ὥστε . . . ἀποθήκης τε μεγάλης ἐν οἰκίᾳ δεῖσθαι». Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποθήκη Χίος (Μεστ.) Ἀποθήκες Ἄνδρ. Κρήτ. Σῦρ. Ἀποθήκες Τήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθεσιμαῖο 2.

ἀποθηκιάζω σύννηθ. 'ποθηκιάζω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθήκη.

Εἰσάγω εἰς τὴν ἀποθήκην, ἀποθηκεύω: Ἀποθηκιάζω τὰ κάρβουνα - τὸ λάδι κττ. σύννηθ. Τὸ κατάλαβε πῶς ἤθελα βρέχει κ' ἐποθήκισε μὲ τὴν ὥρα ὅλα δὸν τὰ πράγματα Κρήτ. (Σητ.)

ἀποθηλειάζω ἀμάρτ. ἀποφελάζω Πόντ. (Τραπ.) ἀποδελάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποθηλειάζουμαι Κύπρ. (Ἐγκωμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θηλειάζω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποφελάζω πβ. θηλειά - φηλειά, θηλυκός - φηλυκός κττ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ θ εἰς δ ἐν τῷ ἀποδελάζω πβ. EMayser Grammat. 180.

1) Παθ. ἀπαλλάσσομαι τῆς θηλειᾶς, τοῦ δεσμοῦ, λύομαι, ἀπολύομαι, ἐπὶ κόμβων ἢ δεσμῶν Κύπρ. (Ἐγκωμ.)

β) Ἐπὶ ζώων, ἀπαλλάσσομαι τοῦ δεσμοῦ καὶ οὕτω τρέχω ἀκατασχέτως Κύπρ. (Ἐγκωμ.): Ἐποθηλειάσθην τὸ χτηνὸν τδ' ἐν ἐπικίαν-νοτουν. 2) Ἐνεργ. ἐπὶ νημάτων, τριχῶν κττ., ἀπαλλάσσω τῆς μεταξύ των περιπλοκῆς, διαλύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀποδελάζ' τὰ μαλλί' ἀτ'ς Χαλδ. Ἀποδελάζομε τὰ ράμματα αὐτόθι. Ἀποδελία ἀβοῦτο τὸ ράμμα Κοτύωρ. Ἡ κάττα ἐδελᾶε 'ς σὸ ράμμα καὶ ν' ἀποδελᾶουτον κ' ἐπόρ'νε αὐτόθι. Τὰ ράμματα ἀποδελᾶγμένα εἶν' Χαλδ. Συνών. ξεμπερδεύω, ξεμπλέκω.

ἀποθηλειάκωμα τό, ἀμάρτ. ἀποθελάκωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποθηλειάκωνω.

Ἐκπόρησις, ξεθηλύκωμα, ξεκούμπωμα. Συνών. ἀποθηλύκωμα.

ἀποθήλειασμα τό, ἀμάρτ. ἀποδέλᾶσμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀποδέλᾶγμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθηλειάζω.

Ἀπαλλαγὴ τῶν νημάτων, τῶν τριχῶν κττ. ἀπὸ τὸ θήλειασμα, ἀπὸ τὸ μπερδεμα, διάλυσις. Συνών. ξεμπερδεμα, ξεμπλεγμα.

ἀποθήλειώνω ἀμάρτ. ἀπουθηλειώνων Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θηλειά.

Προσδένω, ἀναρτῶ εἰς δένδρον παρὰ τὸν ναὸν ἁγίου ράκος τι λαμβανόμενον ἐξ ἀσθενοῦς διὰ νὰ ἱαθῇ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἁγίου.

ἀποθηλύκωμα τό, ἀμάρτ. ἀποθελύκωμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθηλυκώνω.

Ἀποθηλειάκωμα, ὃ ἰδ.

ἀποθηλυκώνω ἀμάρτ. ἀποθελυκώνω Πόντ. (Τραπ.) 'πουφηλ'κώνων Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θηλυκώνω.

Ἐκπορπῶ. Συνών. ξεθηλυκώνω, ξεκουμπώνω.

ἀποθήξιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθήκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω.

Ἀποθήκεμαν 1, ὃ ἰδ.

ἀποθολώνω λόγ. κοιν. 'ποθολώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θολώνω.

1) Καθιστῶ τι ἐντελῶς θολὸν κυριολ. καὶ μεταφ. λόγ. κοιν.: Ἡ ἀγάπη μᾶς ἀποθολώνει τὰ λογικά μας ΓΨυχάρ. Ἀγν. 135. 2) Ἀποβάλλω τὴν θολότητα, γίνομαι διαυγὴς Κύπρ.: Ἄσμ.

Βρῦσι μου, ἂν ἐθόλωσες, πάλ' ἐν-νὰ 'ποθολώσης.

ἀποθράκωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθρακώνω.

Τὸ νὰ ἀποθρακώνη τι.

ἀποθρακώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπορθακώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θρακώνω.

1) Παύω νὰ εἶμαι ἠνθρακωμένος, πεπυρακτωμένος, σβήνω ἔνθ' ἄν.: Τὰ καρβῶνᾶ ἐπεθράκωσαν Χαλδ. Τὸ μαγκάλ' ἐπεθράκωσαν Τραπ. 2) Ἐχω φλόγωσιν τοῦ προσώπου, ἀνάβω Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ πρόσωπος-ι-μ' ἐθράκωσεν κ' ἐπερθάκωσεν.

